

ninger bliver lige så gangbare som kvalificeret viden«, redegøre for, om synspunktet også gælder ministeransvaret, jf. statsministerens tilståelse af, at det, der blev fremlagt som viden om Irak og masseødelæggelsesvåben, nu viser sig at være en »politisk vurdering«, jf. Information den 3. og 4. november 2003?»

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil gerne starte med at citere statsministeren fra åbningstalen den 7. oktober, hvor statsministeren siger, at den første forudsætning for at føre en meningsfyldt samtale er, at man ved, hvad man snakker om, og hvis ukvalificerede meninger bliver lige så gangbare som kvalificeret viden, så ender det alt sammen i tomhed og dumhed.

Det synes jeg er kloge ord, statsministeren dér fik sagt. Derfor undrer det mig også, at statsministeren i marts måned udtalte sig til Jyllands-Posten om masseødelæggelsesvåben i Irak. Her bliver statsministeren spurgt, om det er noget, han tror, og han afbryder interviewer og siger: Nej, det er ikke noget, jeg tror; det er noget, jeg ved. Her ophæver statsministeren altså forskellen på tro og viden; det her ved han.

Senere siger statsministeren så til Information i et interview, at sådan var det alligevel ikke; det var alene en politisk vurdering. For det har jo vist sig, at statsministerens viden heller ikke på det her punkt holdt stik.

Kl. 15.35

Jeg vil spørge statsministeren: Er den første forudsætning for en kvalificeret samtale ikke, at man skelner mellem meninger og viden? Ender det ellers ikke alt sammen i tomhed og dumhed?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Hr. Villy Søvndal har da helt bestemt ret i, at det er formuleringer, der tåler at blive gentaget – absolut. Så tak for det.

Så vil jeg blot sige, at vi i regeringen lagde en politisk vurdering til grund, da vi valgte at støtte USA og Storbritannien i, at Saddam Hussein skulle tvinges til at samarbejde med FN og leve op til sine forpligtelser. Det var en rigtig vurdering. Det mente vi den gang, og det mener jeg stadig. 12 års bedrag og foragt for FN's Sikkerhedsråd måtte have en ende.

Jeg vil gerne understrege, at regeringen jo ikke var ene om den vurdering. I november 2002 var der enighed i FN's Sikkerhedsråd om, at Saddam Husseins manglende samarbejde og hans masseødelæggelsesvåben udgjorde en

trussel mod international fred og sikkerhed. Det var derfor, FN's Sikkerhedsråd med resolution 1441 gav Saddam Hussein en sidste chance og krævede omgående, betingelsesløst og aktivt samarbejde med FN om Iraks afrustning.

Villy Søvndal (SF):

Jamen det er jo ikke det, vi diskuterer. Det synes jeg er en debat for sig, om man mener, at det måtte have en ende med Saddam Hussein. Det tror jeg i øvrigt at vi er enige om. Men det er jo ikke det, vi diskuterer.

Vi diskuterer, at statsministeren om masseødelæggelsesvåben siger, at det ikke er noget, han tror; det er noget, han ved. Han bliver også spurgt om terror og er lige så sikker i mælet, når han siger, at det ikke er et spørgsmål om tro; det er et spørgsmål om viden. Nu viser det sig så, at sådan er det ikke alligevel. Der var ikke masseødelæggelsesvåben, og der var ingen terrorforbindelser. At der er terror i Irak i dag, er en anden sag.

Så er det bare, jeg spørger: Hvis ukvalificerede meninger bliver lige så gangbare som kvalificeret viden, ender det så ikke alt sammen i tomhed og dumhed? Har statsministeren ikke med det her bidraget til fuldstændig at ophæve skellet mellem viden og tro ved oven i købet i et interview at tilstå, at det, han sagde at han vidste meget sikkert for at overbevise befolkningen om nødvendigheden af at gå i krig, ikke var noget, han vidste; det var nogle politiske vurderinger, som altså alene byggede på statsministerens fornemmelser, som altså viste sig at være forkerte?

Er det ikke et problem, at man kommer til ikke alene at misinformere Folketinget, men man kommer til at misinformere en hel befolkning, fordi man synes, man er nødt til at bruge nogle argumenter, der er stærke nok til at overbevise en tøvende offentlighed, når det så bagefter viser sig, at alt det, man sagde, byggede på fordrejelser, på fortællinger, på undladelser og nogle gange på direkte usandheder?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det, jeg henviste til, var, at vi ved, at Saddam Hussein rådede over masseødelæggelsesvåben. Vi ved det, fordi han havde brugt dem. Det, vi også ved, er, at han aldrig nogen sinde ville redegøre for over for FN's Sikkerhedsråd, hvad han så havde gjort ved dem.

Altså måtte man klart opfatte det, som om han stadig havde dem, for hvis det var rigtigt, at han ikke havde dem, hvorfor i alverden rede-